

La meva vida a alta mar

Raymond Lee és mariner a vaixells de càrrega. Des del port de Hong Kong, viatja per tot el món. En aquesta entrevista, explica com viu la seva fe a alta mar, ajudat per l'esperit de l'Opus Dei.

20/08/2018

Quina és la teva feina?

Soc mariner, un mariner que solca els mars. Faig d'enginyer de marina a bord de diferents vaixells. La meva

feina consisteix a vigilar la maquinària de la nau. Normalment he d'estar a bord uns sis mesos i després torno a Hong Kong per descansar-ne dos. Després, em torno a embarcar uns sis mesos més.

Sis mesos sense tocar terra? No t'avorreixes al mar?

(Rialles) En realitat, un vaixell no està sis mesos seguits al mar, sinó que va parant a diferents ports. Treballo en vaixells de càrrega: portem la càrrega d'un lloc a un altre, i, depenent de la distància del port següent, el viatge pot durar des d'un dia fins a un mes. Segons la quantitat i el tipus de càrrega, podem estar algunes hores en un port, però sovint passen dies. Mentre el vaixell és al port, tinc l'oportunitat de sortir i trepitjar terra.

Ets cristià, com vius la fe al mar?

Quan tenia vint-i-un anys, vaig decidir batejar-me. La fe em semblava un tresor, era com si alguna cosa cremés dins meu. Al principi intentava tenir molta cura en la pràctica de la meva fe, tanmateix, les coses es van complicar quan vaig començar la meva feina com a mariner.

Molta gent em pregunta si hi ha un sacerdot a bord del vaixell. La resposta és que no. Gràcies a l'esforç de la branca nord-americana dels Apòstols del Mar (AoS), una tasca apostòlica que està dirigida pel Consell pontifici per a la cura de la pastoral amb treballadors itinerants, gairebé tots els creuers dels Estats Units tenen un sacerdot a bord. Per desgràcia, jo només treballo en vaixells de càrrega propietat d'una empresa de Singapur, així que no gaudeixo d'aquest privilegi.

I pots assistir a missa almenys els diumenges?

Aquest és el repte més gran que tinc. Evitem quedar-nos els diumenges al port, perquè les autoritats portuàries imposen taxes més altes. A més, quan estem al port els diumenges, no sempre hi ha esglésies a prop a les quals pugui anar. Normalment, tinc l'oportunitat d'assistir a la missa de diumenge una vegada cada tres mesos. Per això, cada vegada que tinc l'oportunitat d'anar a missa em sento envaït per una gràcia tan gran que només em queda donar gràcies.

Com més temps estic sense rebre la comunió, més l'anhelo. Per intentar compensar aquesta carència, intento cuidar més la meva vida espiritual quan soc a bord. Soc un lector lent, però al vaixell tinc un llibre de lectura espiritual. En altres contextos, he de lluitar per no oblidar-me de resar el sant rosari,

però quan soc a bord sento una gran necessitat de fer-ho. A Hong Kong, no acostumo anar a l'església entre setmana, però quan navego i hi ha una església a prop del port, també entre setmana, reso una mica davant del Senyor present al sagrari. Són propòsits que m'ajuden en la meva vida cristiana, i que he descobert gràcies a la formació espiritual que rebo a l'Opus Dei. Des de l'any passat soc cooperador de l'Obra.

Has tingut sempre aquesta inquietud espiritual?

Abans, considerava la meva fe com quelcom estrictament personal. No m'importava dir que era catòlic, però no em proposava parlar als altres sobre la meva fe o no em preocupava per la fe dels altres. Tanmateix, la meva mentalitat va canviar després de conèixer un sacerdot de l'Opus Dei. Uns anys abans, aquest sacerdot s'havia ofert a procurar-me una guia

espiritual. Va resultar ser una oferta molt oportuna, ja que, en aquell moment, jo estava considerant si continuar o no amb la meva professió de mariner. Aquest sacerdot em va ajudar en el discerniment. Vaig decidir continuar com a mariner, almenys per un temps. Des d'aleshores, intento esforçar-me per resar i fer apostolat dins del vaixell.

Com és el tracte amb els teus col·legues?

En un vaixell, la tripulació està formada normalment per persones de diferents països. Molts dels meus companys de feina es consideren budistes, musulmans, cristians o ateus. Malgrat que es dona per fet que es respecten totes les creences, sempre és un xic incòmode iniciar una conversa sobre religió.

Normalment, visc la meva fe de manera més subtil. Per exemple,

sempre reso abans dels àpats començant pel senyal de la creu. Això, de vegades, desperta l'interès dels no catòlics. Si sé que algú és catòlic, el convido a venir amb mi a visitar una església. Sempre és bonic anar a l'església en un lloc nou, de la mateixa manera que és increïble veure com han penetrat els costums locals a les diferents esglésies.

T'han passat aventures a alta mar?

Tot i que sempre reso perquè tinguem un viatge tranquil, penso que Déu m'ha deslliurat de diversos moments delicats que he passat al mar, d'aquests que un pot llegir amb freqüència als diaris: pirateria, naufragis, encallaments, etc. Només de pensar-hi posaria els cabells de punta a qualsevol mariner.

Ens en pots explicar alguna?

Sí. Recordo que era octubre. El nostre vaixell navegava al nord des del sud

de l'oceà Pacífic cap a Taiwan. Les previsions meteorològiques indicaven que hi hauria una tempesta tropical important a prop de la nostra trajectòria. Sovint ens enfrontem a condicions meteorològiques adverses, no és una cosa inusual. Per protegir-nos, canviem una mica la nostra ruta, assegurem tot el que portem a bord i prenem tota mena de mesures de seguretat. De fet, no tots els vaixells estan tan ben preparats com el nostre.

I us va agafar la tempesta?

Bé, al voltant de les quatre del matí, vam rebre un avís inquietant. A un vaixell contenidor a prop nostre l'havia atrapat la tempesta. Havia perdut estabilitat i s'havia enfonsat. Ràpidament, ens vam dirigir al lloc del naufragi. Quan hi vam arribar, ja hi havia altres vaixells participant en les tasques de rescat. Segons la

informació que ens van donar, s'havien rescatat tretze membres de la tripulació del vaixell enfonsat, i havien de ser vint-i-sis en total. En coordinació amb els altres vaixells vam mantenir la vigilància al voltant de la zona amb l'esperança de poder salvar els altres tretze. Després, també es van unir a l'operació altres vaixells. El servei de guardacostes japonès també va enviar dos bots patrulla i tres avions. Tanmateix, el tifó feia molt difícil les nostres tasques de salvament. Des del moment en què vam començar el rescat, vaig estar resant per les víctimes.

Vau trobar tothom?

No, per desgràcia. Després de dos dies, quinze membres havien estat rescatats i onze seguien en parador desconegut. Tenint en compte que les possibilitats de sobreviure eren molt escasses després de 48 hores en un

mar agitat, els japonesos van posar fi a les tasques de rescat. Tempestes així són molt dures per a la vida del mariner. Et deixen empremta.

I tot i així, la teva feina val la pena?

M'he hagut d'enfrontar a greus perills al mar, poques hores per descansar, solitud, prescindir de la comunió, etc. Tanmateix, aquestes preocupacions es poden superar contemplant Déu durant la feina. Crec que si faig la meva feina per amor a Déu, la seva voluntat em protegirà i em donarà la gràcia per fer-ho millor i sentir-me realitzat com a fill seu.